

рѣка. «Цѣлуй рѣка, цѣлуй рѣка!» говорѣха около мене. Но азъ предпочитахъ най-страшната смѣртъ, нежели да направа това подло унижение. «Господарю, Петаръ Андрѣевичъ! шушнѣше Савеличъ, като стоѣше зади мене и буташе ма.— Не противи са! Какво ти чини? Илюйни, па цѣлуйни на злод. . . . (схъ) и цѣлуйни му рѣка.» Азъ са не мърдахъ. Пугачовъ пусна рѣката си и каза засмѣяно: «Негово благородие, както са види, е полудѣлъ отъ радостъ. Повдигнете го!» Мене повдигнаха и оставиха ма свободенъ. Азъ останахъ да глѣдамъ на продълженнето на ужасната комедия.

Жителите хванаха да са кълнатъ. Тие пристѣпяха единъ подиръ други, цѣлуваха распятieto и послѣ са покланяха на самозванецътъ. Солдатете отъ гарнизонътъ вече стоѣха тука. Терзиятъ изъ ротата, въоруженъ съ своите щърби ножици, имъ рѣжеше косите; а тие, като са отхвъряха, дохождаха и цѣлуваха рѣката на Пугачова, който имъ даваше прощение и принамаваше ги въ четата си. Сичкото това са продължи около три часа. Най-послѣ Пугачовъ стана отъ креслото и слѣзе на полянката. Старѣйшините го испроваждаха. Доведоха бѣлъ конь, който бѣше осѣдланъ и украсенъ съ богато обюздание. Два казака го хванаха подъ рѣцете и качиха го на сѣдлото. Той каза на отца Герасима, че ще да обѣдва у него. Въ тая минута са зачу женски викъ. Нѣколко разбойника извлѣкоха вжнъ Василиса Егоровна, която бѣше разрошена и сжблѣчена почти гола. Единъ изъ тѣхъ бѣше успѣлъ даже да са облѣче въ нейниятъ кожухъ. Другите влѣчиха вжзглавници, санджци, чайни потрѣбици, ризи и други парцалетини. «Братия мои! викаше жената.— Оставете душата ми да са покае. Бащи родени, отведете ма при Ивана Кузмича.» Изведнашъ тя поглѣда камъ бѣсилни-